

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

1. Indledning

Lovforslaget har til formål at fastsætte et generelt loft over rykkergebyrer mv. i forbrugerforhold. De foreslåede regler tilsigter navnlig at skabe en klarere retsstilling på dette område.

Opfylder en forbruger ikke sine forpligtelser til tiden, kan den erhvervsdrivende efter de foreslåede regler kræve rykkergebyr for højst 3 rykkerskrivelser, som skal være sendt med mindst 10 dages mellemrum. Gebyret må være 100 kr. pr. skrivelse. Lovforslaget indebærer således, at en forbruger, som ikke betaler sin gæld til en erhvervsdrivende til tiden, højst kan pålægges at betale i alt 300 kr. i rykkergebyrer i den anledning.

Overlader den erhvervsdrivende inddrivelsen af fordringen til en advokat eller et inkassobureau mv., kan der efter lovforslaget kræves et særskilt administrationsgebyr (inkassogebyr) herfor på 100 kr.

2. Baggrunden for lovforslaget

2.1. Erhvervsdrivendes opkrævning af gebyrer for fremsendelse af rykkerskrivelser til forbrugere er i dag ikke særskilt lovreguleret, men omfattes af en række generelle forbrugerbeskyttende regler i bl.a. aftaleloven og markedsføringsloven.

Renteloven indeholder regler om, hvor meget en forbruger kan afkræves i morarente ved for sen betaling, men regulerer ikke kreditors adgang til at forlange et rykkergebyr mv., hvis størrelse er uafhængig af forsinkelsens længde.

Skønt den gældende lovgivning ikke indeholder regler, som direkte regulerer rykkergebyrers og inkassogebyrers størrelse på formuerettens område, vil et sådant gebyr ikke altid være berettiget. Der kan kun kræves rykkergebyr eller inkassogebyr, hvis der er den fornødne hjemmel hertil, f.eks. i parternes aftale eller i almindelige erstatningsregler. Et aftalevilkår om betaling af et rykkergebyr eller inkassogebyr, som er urimeligt højt, kan ændres eller tilsidesættes helt el-

ler delvis efter reglerne i aftalelovens § 36 og § 38 c samt kreditaftalelovens § 22.

2.2. Det er sædvanligt, at kreditaftaler, lejeaftaler m.v. mellem erhvervsdrivende og forbrugere indeholder bestemmelser om, at den erhvervsdrivende har ret til at kræve gebyr for fremsendelse af rykkerbreve m.v. ved for sen betaling. Det gælder f.eks. for en række i praksis hyppigt forekommende aftaler om lån i pengeinstitutter, realkreditinstitutter m.v., aftaler om køb på kredit eller leje af forbrugsgoder m.v. Ofte er der også bestemmelser om, at der i givet fald skal betales et særskilt inkassogebyr for oversendelse af sagen til advokat eller inkassobureau mv.

Forbrugerombudsmanden anmodede i 1998 en række brancheorganisationer (Håndværksrådet, Dansk Detail Kreditråd, Forsikring & Pension, Realkreditrådet, Finansrådet, Oliebranchens Fællesrepræsentation, Danske Finansieringsselskabers Forening samt Dansk Handel & Service) om at oplyse om deres medlemsvirksomheders praksis, når forbrugere betaler for sent. Svarene viste, at der var stor forskel i de erhvervsdrivendes praksis, både for så vidt angår rykkergebyrernes størrelse og antallet af rykkerbreve. Rykkergebyrerne varierede fra 10 kr. til 400 kr., og gebyret blev i nogle tilfælde forhøjet for hvert rykkerbrev, f.eks. således, at der blev krævet 50 kr. for det første rykkerbrev, 100 kr. for det andet osv.

2.3. Spørgsmålet om rykkergebyrers størrelse har i de senere år givet anledning til en del sager ved domstole og klagenævn. Resultatet er i nogle tilfælde blevet, at et aftalt rykkergebyr er blevet nedsat, fordi det ikke har stået i rimeligt forhold til kreditors udgifter til rykkerproceduren.

I en sag fra 1999 nedsatte Forbrugerklagenævnet et rykkergebyr til 50 kr. pr. rykkerskrivelse under henvisning til, at kreditors udgifter i den konkrete sag i hvert fald ikke havde oversteg dette beløb (sag nr. 1997-4012/7-385). Nævnet fandt endvidere ikke, at den erhvervsdrivende havde haft føje til at fremsende mere end 3 rykkerskrivelser, og kreditor fandtes således alene at have været berettiget til at kræve 3 gange 50 kr. i rykkergebyr. I en anden sag fra 1999 fandt